

τῶν ἐνκαπομεινάντων ἐν τῷ πλοιαρίῳ σχοινίων, ἐχρησίμευσεν ἀντὶ ἐπιδρόμου. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε διακεκομμένος· ἐν ἐνὶ τῶν διαλειμμάτων τούτων, ἐν ᾧ τὸ κόττερον προὔχρει ἀγόμενον διὰ τῆς σκνίδος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, ἡ Παυλίνα γενομένη αἰμύλη, κόλαξ, αὐτὴ τὴν ὁποίαν ὁ φόβος καὶ ὁ κίνδυνος εἶχον καταστήσει πρᾶξιν καὶ ἡ καταιγὶς κατετρόμαξε, συνεσπειρώθη ἡ μίγνυμος παρὰ τὸν σύζυγόν της· ἀλλὰ καίονσα καὶ ἐπακουμβῶσα εἰς τὸ στήθος τοῦ εἶπε:

— Κρύνω, σύζυγέ μου.

Καὶ τὸ γυνὸν καὶ πᾶλλον στήθος της ἤγγισε τὴν σάρκα τοῦ Ἰωάννου — διότι τὸ ὑποκάμισόν τοῦ εἶχε ξεσχισθῇ κατὰ τὴν πάλην καὶ δὲν ἐφόρει ἡ τὸν ἐπενδύτην. Τὴν ἔσφιγξεν εἰς τοὺς βραχιόνάς του, καὶ ἐμειδίκαθεν ἐξ ἡδονῆς αἰσθανόμενος ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ τὸ σῶμα τῆς Παυλίνης. Ἐνηγκαλίσθησαν καὶ προσεκόλλησαν τὰ χεῖλη.

— Θὰ σωθοῦμε, Γεῖννη μου; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα.

— Ναί· ναί· σὲ μὲν ὥρα θὰ εἴμαστε 'στὴ Χάρη.

Οὕτω παραδεδομένην εἰς τοὺς βραχιόνάς του, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὸν ἑνα βραχίονα περὶ τὴν ὀσφύν, ὁ Ἰωάννης τὴν ἀπεθαύμαζεν. Ὅλον τὸ πάθος, ὁ σφοδρὸς ἔρω, ὃν δι' αὐτὴν εἶχεν αἰσθάνθη, ἐξάνιστατο. Ἐκεῖνη δ' ἦτο νῦν εὐτυχὴς ὁμιλοῦσα περὶ ἔρωτος, μετὰ τὴν ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης φρικτὴν ἐκείνην σκηνήν.

— Θυμᾶσαι, Γεῖννη, τὴν ἄλλην 'μέρα ἀπὸ τὸ γάμο μας, ποῦ περιπατούσαμε 'στὸ παραθαλάσσιο, βσταγμένοι ἀπὸ τὰ χέρια... καὶ κυττάζοντας ὁ ἑνας τὸν ἄλλον 'στὰ μάτια καθὼς τότε; Ἡ θάλασσα εἶχε γαλήνη, μὰ σὲ 'λίγη ὥρα θὰ τὴν ἐφούσκωσε ἡ τρικυμία. Καὶ μοῦ εἶπες: «Μοῦ φαίνεται, Παυλίνα, ὅτι ποτὲ δὲν θάμει τόσῳ εὐτυχισμένος... ν' ἀποθάνῃ... φοβᾶσαι τὸ θάνατο, Παυλίνα;» Ἐγὼ τότε σοῦ ἀποκρίθηκα: «Μέσα 'στὴν ἀγκαλιά σου ὄχι, δὲν τον φοβοῦμαι... ξέρεις τί ἦθελα τότε; νά! νὰ ἡμαστε οἱ δύο μας ἐκεῖ κάτω, μακρυὰ... μακρυὰ... μέσα σ' ἑνα πλοῖο... μόνοι, νὰ κύνουμε ἀγάπην μ' ὅλη τὴν τρικυμία... πηγαίνομε;» «Ἐλα πηγαίνομε!» εἶπες καὶ μ' ἐπῆρες εἰς τὴν ἀγκαλιά σου, μ' ἔφερες 'στὸ πλοιαρίο καὶ ἐβγήκαμε μακρυὰ εἰς τὸ πέλαγος... θυμᾶσαι, Γεῖννη μου;

Ὁ Ἰωάννης τὴν παρετῆρει γελῶν παραδόξως· ἐκείνη δὲν προσέσχε καὶ ἐξηκολούθησε:

— Αἰσθάνομαι σήμερα, Γεῖννη μου, τὴν ἰδέα ἀγάπης· μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ τὴν ὥρα ξαναρχίζει ἡ ζωὴ μας, ἔτσι πῶς ξαναγεννιώμαστε. Μ' ἀγαπᾶς πολύ, ἄντρα μου; πές μου τὰ ἰδέα λόγιε ποῦ μοῦ ἔλεγες τότε...

Ὁ Ἰωάννης ἤρξατο γελῶν τοσοῦτον ἀλλοκότως, ὥστε ἡ Παυλίνα τὸν παρετῆρει ἔντρομος· ἀλλ' ἰδοῦσα τὸ ἡλίθιον βλέμμα τοῦ καὶ τὸν ἐκ τοῦ στόματός

του, ῥέοντα σίελον, ἔρρηξε κραυγὴν, ἐφυγοῦσα τῶν βραχιόνων τοῦ καὶ ἀνακράζασα:

— Γεῖννη! τί ἔχεις, Γεῖννη;

— Ἐκεῖνος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔτισε τὴν κεφαλὴν γελῶν πάντοτε.

— ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! ἐτρελλάθηκα... μὰ δὲν ἔμπορεῖ, ὄχι... Γεῖννη!

Ἐντρομος, φρικτωσά, τὸν παρετῆρει ἐσπύγγιζε τὸ μέτωπόν του καὶ ὁμιλοῦσα πρὸς τὸν ἀσθενῆ ὡς πρὸς παιδίον τῷ ἔλεγεν:

— Ἄντρα μου... Γεῖννη μου... ἀποκρίσου, μίλησε, σοῦ πονεῖ τὸ μέτωπό σου; Τί ἔχεις; πές μου, Γεῖννη μου...

Μὲ φωνὴν ἐκλίπουσαν ἀπεκρίθη:

— Ὁ μικρὸς Διονύσις... θὰ εὐχαριστήθῃς πολὺ...

Ἡ δυστυχὴς Παυλίνα κλαίονσα καὶ καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν χειρῶν, ἐγονυπέτησε δεομένη:

— ὦ Θεέ μου! βοήθειαν, Θεέ μου!

Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθει:

— Μικρέ... μικρέ... μικρέ... Διονύσι...

Τῷ ὄντι· ὁ κούτης εἶχε τρελλαθῇ. Αἱ ἀλλεπάλληλοι θλίψεις, αἱ ἀλλεπάλληλοι φάσεις τῆς φρικτῆς ἐπὶ τοῦ πλοίου σκηνῆς τὸν κατέβησαν... Ἰσως θὰ ὑπερεῖχε καὶ τῆς φρίκης τοῦ φόνου καὶ τῆς λύπης, τῆς περὶ πατρότητος ὁμολογίας, καὶ τῶν ψευδῶν ὁρκῶν τῆς Παυλίνης... ἀλλὰ φεῖ! τὸ κτύπημα τοῦ πελέκει· ἦτο καίριον· ὁ ἐγκέφαλός του εἶχε προσβληθῇ, καὶ ὁ Ἰωάννης ἐτρελλάθη, τρέλλαν βλακώδη, παιδικήν... Ἐξ ὅλων τῶν περιστάσεων τῆς ἐκ θεμελίων ἀνασκαφείσης ζωῆς του, ἐν μόνον πρᾶγμα ἐνεθυμεῖτο: τὸν μικρόν του Διονύσιον!...

Ἡ Παυλίνα ἐνόησεν ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀπωλέσθη καὶ γονυπετῆς, ὡς μετνοοῦσα Μαγδαληνὴ, ἱκετεύουσα, ὀλοοῦσα, στεναζούσα, ὡς μόνην ἀπάντησιν ἤκουεν ἀντηχοῦντα φρικτῶς τὸν ἡλίθιον γέλωτα τοῦ συζύγου της.

Ὁ ἄνεμος ἐσύριζε καὶ πάλιν μανιώδης, αἱ ἀστραπαὶ διέσχισαν τὰ νέφη, καὶ ἡ θυέλλα ἐπανελήθη φοβερά ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός. Ὁ ἀνεμοστρόβιλος περιέστρεψε, δίκην ἀχύρου, τὸ ἐγκαταλειμμένον πλοιαρίον, καὶ ταῦτοχρόνως ἀνῆρπασε τὴν ἀντὶ πηδαλίου σκνίδα, τὰ ἀντὶ ιστίου φορέματα...

Τετέλεσται! Ἡ σκνὶς ἀνερπαζομένη ἐκτύπησε τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἐκύλισε σχεδὸν ἡμιθνή εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου, ὅπου ἔμεινε συμμαζευμένος... Τούναντίον ἡ Παυλίνα ἀνηγέρθη ἡμίγυμος, μὲ κόμην λευμένην, ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας, ἀποσταζούσα ἐξ ὕδατος, καὶ ὑφύουσα τὸν γρόνθον πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἄν ἦμικι καταρραμένη, Θεέ μου, ἐμπρός! κατὰστρέψέ με! Σὲ ἐπαρκαλέσσα, μὰ δὲν μὲ ἐσυγχώρησες· ἐμετανόησα, μὰ εἶσαι ἀσπλαγχνός... Δυστυχία!... ὡς πεθάνω λοιπόν!...

Καὶ ἔτρεχεν ὀρουμένη, βλασφημοῦσα, γελῶσα καὶ πάλιν δαικνύουσα τὸν γρόνθον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπκνῶσα εἰς

ἐκάστην βροντὴν διὰ κραυγῶν χαρᾶς!

Εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου ὁ Ἰωάννης ἐτραγῶδει.

Κῦμα ἀφῆρπασε τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ πλοίου, καὶ ἡ Παυλίνα ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς πρῶρας τῆς Δερουχέτης. Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, λυσικόμος καὶ παλαιούσα πρὸς τὴν καταιγίδα, ὡμοιάζε πρὸς τὰς ὠραίας ἐκείνας σειρήνας, ἃς οἱ ἀρχαῖοι ἐγλυφον ἐπὶ τῶν πρῶρων τῶν πλοίων.

— Τρέλλα! ἀνέκραξε· πάρε με, πάρε με, Θεέ μου!

Εἰσηκούσθη ὑπερμέγεθες κύμα ἐσάρωσε τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου καὶ παρέσυρε τὴν Παυλίαν, ὅξεν ἤρξατο κραυγὴν.

Ἦτο ἡ τελευταία, καὶ οὐδὲν πλέον...

Ὡσεὶ διὰ τοῦτο μόνον εἶχεν ἐγερθῇ ἡ καταιγὶς! Μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἀτυχοῦς γυναικός, ἐκόπασεν ἀμέσως· ὁ ἄνεμος ἔπαυσεν· ἡ βροντὴ δὲν ἀντήχει πλέον· μόνον ἡ ἐξηγριωμένη θάλασσα ἐκύλισε τὰ λείψανα τῆς Δερουχέτης.

Ὁ Ἰωάννης εἶδεν ἐν τῇ λάμπει τῆς ἀστραπῆς τὴν σύζυγόν του πηδῶσαν εἰς τὴν πρῶραν... Ἐσύρθη ἔως ἐκεῖ, ἀλλὰ μετὰ δυσκολίας, ὡς ἐξασθενήσας ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος· περιπλεχθεὶς δὲ εἰς τὰ λείψανα τοῦ ἱστοῦ ἐγονυπέτησεν, ἀποσταζών ὅλος ἐξ ὕδατος καὶ αἵματος, γελῶν, καὶ τονίζων παραδόξως τὰς λέξεις τῆς ἀσυναρτήτου, τοῦ κατωτέρου μονολόγου, τοῦ δίκην ἔσματος:

— Τί ὠραία ἦτο ἀνθισμένο τὸ μονοπάτι, ποῦ περνοῦσα 'σὰν ἡμουν εἴκοσι χρονῶν... Τί τρέχει ἐκεῖ κάτω; Ἄ! εἶνε ἡ Παυλίνα! φορεῖ εὐμορφίς σκάλτσαις ἀσπραῖς, ἀσπραῖς... Παυλίνα! Παυλίνα! πῆγαινε 'στὸ Ἐροδοχείο τοῦ Ἀστέρος, 'στὸ μικρὸ ἐκεῖνο καμαράκι, νὰ με περιμένης... Τί ὠραία τὰ ἀσπρα σεντόνια τοῦ μικροῦ κρεββατιοῦ... Μὰ ὄχι, κἀνὼ λάθος, δὲν εἶνε ἡ Παυλίνα... εἶνε ἑνα μικρὸ πκνάκι... πλοῖο θὰ ἦνε... βοηθᾶτε χριστιανοί... βοηθῆσαν... τίποτα... ἄχ δυστυχία!... Ἄχ... δυστυχία!...

Ἡ τρικυμία εἶχε κοπάσει ἐντελῶς, ἀλλ' ἡ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα ἐκ νέου. Ὁ Ἰωάννης Μερύ, ἐξηκολούθει τονίζων τὸ παραδόξον ἔσμα τοῦ... ἐν ᾧ ὁ ἄνεμος ὤθει τὰ ναυάγια τῆς Δερουχέτης.

Τῇ ἐπαύριον, ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Χάρης, εἰς τὴν στήλην τῶν δυστυχημάτων ἀνεγινώσκοντο τὰδε:

«Τὴν Τρίτην, 17ην Ἰουλίου, εἰς 23ο 12' πλάτους, καὶ 8ο 20' μήκους, συνητήσαμεν ναυάγιον ἀλιευτικοῦ πλοίου. Εἰς τὴν πρῶραν ἦν γονυπετὴς ἀνὴρ τις μὲ αἰμοσταγὰς μέτωπον. Ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἦτο πολὺ ἐξηγριωμένη, δὲν ἤρουνθημεν νὰ πλησιάσωμεν· ἐπεστρίψαμεν δὲ μετὰ δύο ὥρας, ἀφοῦ πάσαι αἱ ἀναζητήσεις καὶ ἔρευναι ἡμῶν ἀπέβησαν εἰς μάτην.»

ΤΕΛΟΣ.

K.

Ἐξεδόθη ὁ Γ' τόμος τῆς **Βιβλιοθήκης** τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.